

Arrest

nr. 296 542 van 31 oktober 2023
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER HASSELT
Sint Annalaan 608/gelijkvloers
1800 VILVOORDE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. PHILIPPO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1999.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 18 december 2019. Op 19 december 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 12 oktober 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 14 januari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij dient een beroep in tegen deze beslissing bij de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad vernietigt deze beslissing in zijn arrest van 16 juli 2021 met nummer 258 330.

Op 11 juli 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

“A. Feitenrelaas

U, [A. B. M.] (°1999), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent Pashtou en soennitisch moslim. Uw ouders zijn afkomstig uit het dorp Usbin, waar ze gronden hadden. Door de algemeen onveilige situatie in de regio verhuisden ze nog voor uw geboorte naar het dorp Naghlo, een uurtje verderop, gelegen in het district Surobi van de provincie Kabul. U werd hier geboren en groeide er op. Uw familie had bijgevolg gronden in beide dorpen, Usbin en Naghlo. U hielp uw vader op de velden in Naghlo. Ook gingen jullie af en toe naar Usbin om een deel van de oogst en het geld ervan te innen. U bent nooit naar school gegaan.

Eén halfbroer van uw vader, [G. R.], bleef met zijn gezin wel in het dorp Usbin wonen. Hij was een commandant bij de taliban, en ook zijn vier zonen ([N.], [B.], [S.] en een vierde) waren leden van de taliban. Zo’n twee of tweeënhalf jaar geleden begon een grondconflict met deze paternale oom en zijn zonen. Ze wilden de opbrengst van de oogst van jullie velden in Usbin niet meer volledig aan jullie geven. Ze wilden deze gronden dan ook zelf innemen om hun eigen velden uit te breiden. Op een dag (zo’n 4 à 5 maanden voor uw vertrek) ging u naar Usbin om opnieuw gewassen te gaan verzamelen van jullie oogst. U logeerde in het huis van de landbouwer die jullie gronden bewerkte. Ook ging u naar het huis van uw paternale oom om uw geld en gewassen te verdelen. Hij wilde echter slechts de helft aan u geven. Hierdoor ontstond een verbaal conflict tussen jullie.

Twee dagen later vond een luchtaanval plaats in Usbin en hierbij werd uw paternale oom vermoord. Uw neven, de zonen van uw oom dus, verdachten u van betrokkenheid bij deze aanval. Ze belden uw vader dan ook twee, drie of vier dagen later op om hem van deze beschuldigingen op de hoogte te brengen en te zeggen dat u een spion voor de overheid was. Ze dachten dat u bij uw bezoek aan het huis van uw oom, twee dagen voordien, een kleine gps-zender in zijn kogelvrij vest geplaatst zou hebben, waardoor de overheid op de hoogte was van zijn locatie. Hierna werkte u overdag nog steeds op uw gronden, maar bracht de nacht door in een van de huizen van uw maternale ooms, die in het aangrenzende dorp Hussankhel woonden. Twee weken à een maand na de dood van uw oom [G. R.], kwamen uw neven bij u thuis langs. Ze zochten u, maar uw ouders vertelden dat u niet thuis was. Opnieuw beschuldigden ze u van de dood van hun vader en zeiden ze dat ze u zouden doden als ze u zagen. Hierna verhuisde u naar het huis van een vriend van uw vader in het dorp Shamali. Dit dorp lag enkele uren van uw dorp. Hier verbleef u nog zo’n vier maanden. Anderhalve maand na hun eerste bezoek, kwamen uw neven opnieuw langs bij uw huis. Opnieuw was u niet thuis en uitten ze bedreigingen.

Nadat uw vader genoeg geld bijeen had gekregen, door een veld van jullie te verkopen en met steun van uw maternale ooms, kon u Shamali en Afghanistan verlaten. U reisde via Kabul naar de grens van Afghanistan. Verder reisde u via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië en Servië naar België, waar u na anderhalf jaar onderweg geweest te zijn aankwam op 18 december 2019. U diende uw verzoek om internationale bescherming in België in op 19 december 2019 en verklaarde hierbij minderjarig te zijn. Bij terugkeer vreest u gedood te worden door uw neven die leden zijn van de taliban en u van betrokkenheid bij hun vaders dood verdenken.

Ter staving van uw verzoek legt u twee foto’s voor. Op de ene foto is uw oom [G. R.] te zien, en op de andere foto zijn naast uw oom drie van zijn zonen, [N.], [B.] en [S.], te zien.

Op 23 oktober 2020 ontving het CGVS via uw advocaat opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud.

Op 14 januari 2021 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof werd gehecht aan de problemen die u aanhaalde, en aangezien de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst niet noopte tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Op 16 juli 2021 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS (arrest nr. 258330), daar er verder onderzoek diende geleverd te worden omtrent ontbrekende gegevens van uw broer [H. E.] (Ov n° 8.484.049) en diens eventuele verzoek om internationale bescherming. Immers had u verklaard dat uw broer omwille van dit familiaal conflict al werd erkend door de Belgische asielinstanties. Er werd contact opgenomen met uw advocaat, waarna deze op 13 augustus 2021 via e-mail de B-kaart van uw broer naar het CGVS doorstuurde.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door de u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u noch de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Inzake uw verzoek om internationale bescherming nam het CGVS eerder al een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming. U ging hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De RvV ging over tot een vernietiging van de beslissing van het CGVS, daar verder onderzoek diende geleverd te worden omtrent de ontbrekende gegevens van uw broer [H. E.] en diens verzoek om internationale bescherming. Daar de RvV niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, boog het CGVS zich over dergelijk onderzoek.

Er werd contact opgenomen via e-mail met uw advocaat om enige vorm van bewijs voor te leggen dat toeliet om uw broer als begunstigde van internationale bescherming te identificeren. Hierop volgend maakte u via uw advocaat de B-kaart van uw broer over. Het CGVS richtte een vraag tot inlichtingen aan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Er werd gevraagd om na te gaan op basis waarvan uw broer een verblijfstitel in België verkregen had. Na onderzoek kwam de DVZ tot de constatacie dat uw broer op 1 augustus 2017 aangeduid werd als slachtoffer van mensenhandel. Hierdoor werd hem op 26 oktober 2017 een tijdelijke verblijfstitel toegekend (A-kaart). Vervolgens kreeg hij op 23 oktober 2018 een B-kaart, hetgeen een onbeperkte verblijfstitel betreft.

Het CGVS bemerkt dan ook dat uw broer geenszins een verzoek om internationale bescherming indiende, niet beoordeeld werd omtrent enige asielmotieven en vervolgens ook niet erkend werd in de hoedanigheid van vluchteling, zoals u beweerde. U blijft verder volharden in uw asielrelaas dat steunt op een familievetete, zoals eerder gebracht op het CGVS en in het verzoekschrift voor de RvV. De argumentatie van het CGVS inzake uw asielmotieven kunt u hieronder raadplegen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door uw neven, die leden zijn van de taliban, daar ze u beschuldigden van de moord op hun vader [G. R.] en u als spion voor de overheid bestempelden. Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud. Verschillende onlogische en tegenstrijdige elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vrees.

Allereerst dient aangehaald te worden dat uw algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate ondermijnd is door uw verklaringen over uw identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U verklaarde bij de inschrijving van uw asielaanvraag op 19 december 2019 dat u geboren bent op 31 december 2003 (zie Registratie VIB), hetgeen betekent dat u op het moment van inschrijving in België vijftien jaar zou geweest zijn. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op 12 oktober 2020 verklaart u 16 jaar te zijn en verwijst naar de verklaringen van uw ouders (CGVS, p.5). U geeft ook aan uw geboortjaar niet te kennen. Bij het medisch onderzoek uitgevoerd door het Universitair ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) op 8 januari 2020, werd echter vastgesteld dat u sowieso ouder bent dan 18 jaar, waarbij 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is (Federale overheidsdienst justitie, 10/01/2020). De vaststelling, dat u initieel de Belgische autoriteiten probeerde te misleiden wat betreft uw leeftijd, houdt al een eerste negatieve indicatie in met betrekking tot uw algemene geloofwaardigheid.

Verder dient bemerkt te worden dat er geen vrees in uw hoofde meer vast te stellen is omtrent het landconflict dat er in uw familie heerste. Zo hebben uw paternale half-oom [G. R.] en zijn zonen jullie gronden in Usbin ingenomen en laten ze jullie verder met rust omtrent de gronden van uw familie (CGVS, p.16). U haalt zelf aan dat uw ouders geen problemen meer hadden (CGVS, p.16). Uw oom [G. R.] en zijn zonen hebben wat ze wilden en er kan bijgevolg geconcludeerd worden dat het conflict beslecht is. Indien het conflict nog gaande zou zijn, kan immers verwacht worden dat uw familie tot op heden nog problemen zou kennen. Dat dit niet het geval is, bevestigt het feit dat er geen bedreigingen meer zijn zowel in uw hoofde als dat van uw familie inzake dit grondconflict. Volledigheidshalve bemerkt het CGVS dat ook de vermeende bedreigingen van uw andere twee paternale half-ooms weinig aannemelijk zijn. U stelt dat die twee ooms bij de autoriteiten werken en dat zij twee het op uw vader gemunt hadden (CGVS, p.13, 15). Zo zouden ze wapens en bommen geplaatst hebben achter de muur van jullie huis, waarna ze de autoriteiten informeerden om naar jullie huis te gaan kijken (CGVS, p.15). Hun doel zou bijgevolg zijn om uw vader "zijn gezicht ten schande te brengen" oftewel gezichtsverlies doen lijden, en uw vader zo te

eliminieren om vervolgens zijn gronden te kunnen innemen. Waarom die ooms hiervoor echter dergelijke acties zouden ondernemen, blijft een groot vraagteken. Indien ze effectief voor de autoriteiten werkten, hadden ze vermoedelijk meer aanzien en macht dan uw vader en kan bijgevolg verwacht worden dat ze de gronden van uw vader zomaar konden innemen, zonder uw vader hiervoor eerst ten schande te moeten brengen door hem valselijk van een misdrijf te moeten beschuldigen. Hun broer [G. R.], uw derde paternale oom dus, had ook reeds succesvol gronden van uw vader in het dorp Usbin ingenomen, zonder daar veel moeite voor te moeten doen. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat deze twee andere ooms uw vader zouden terroriseren en bedreigen. Bovendien heeft deze situatie geen betrekking op u als persoon. Er kan dan ook geen vrees in uw hoofde vastgesteld worden vanwege deze twee half-ooms langs vaderszijde.

Verder zouden uw huidige problemen te maken hebben met de dood van uw oom [G. R.] die omkwam in een luchtbombardement (CGVS, p.13). De zonen van [G. R.] beschuldigden u van zijn dood, doordat u enkele dagen voor zijn dood bij hun thuis was geweest. Allereerst is het zeer opmerkelijk dat u als jongere neef alleen naar uw oom [G. R.] ging. Zo was hij reeds lange tijd talibancommandant en hadden jullie geen al te beste verstandhouding met hem (CGVS, p.16). U haalt aan dat uw vader een zwakke, oude man is, en zich niet over de niet-aangelegde weg met veel bochten kon bewegen naar het dorp Usbin (CGVS, p.17). Deze verklaring is echter zeer vaag en weinig geloofwaardig. Zeker wanneer het gaat over geldzaken en het verdelen van de oogst, kan verwacht worden dat uw vader u als zijn zoon minstens zou vergezellen, of een andere persoon met u meesturen. Voorts is het zeer onaannemelijk dat u de informant zou geweest inzake de luchtaanval op uw oom, waarbij hij bijgevolg om het leven kwam. U of uw vader hadden geen persoonlijke banden met de overheid, en u was op dat moment, naargelang uw verklaringen een minderjarige. U haalt aan dat de zonen van [G. R.] ervan uitgingen dat u een kleine gps in de kogelvrij vest van uw oom gestoken had, toen u twee dagen voordien in hun huis aanwezig was (CGVS, p.17). Het blijft echter een raadsel vanwaar u dergelijk toestel zou halen, hoe u hierin vervolgens zou geslaagd zijn dit te verstoppen, en waarom die neven u hiervan zouden verdenken. Vooreerst haalt u meermaals aan dat uw neven zeiden tegen u dat u een gps in de vest van hun vader stopte (CGVS, p.17). Nochtans zouden uw neven volgens uw verklaringen na de dood van uw oom nooit rechtstreeks tegen u gepraat hebben. Ze belden uw vader op en kwamen naar uw huis, maar u stond hen nooit te woord. Gevraagd wat ze telkens tegen uw vader vertelden, haalt u zelf niets aan omtrent de verstopte gps (CGVS, p.18, 19). Hoe uw neven het gegeven van de gps die u verstopt zou hebben dan ook gecommuniceerd zouden hebben, blijft een raadsel. Verder stelt u dat ze u in beschuldiging stelden, daar u de enige zou geweest zijn die in het huis was geweest in die twee dagen (CGVS, p.18). Dit is echter een loutere veronderstelling die u niet kunt hard maken. Zo haalde u zelf aan dat uw oom elke nacht naar buiten ging om zijn activiteiten uit te voeren en dat hij altijd zijn kogelvrij vest droeg wanneer hij naar buiten ging (CGVS, p.18). Wanneer hij bijgevolg elke nacht naar buiten gaat in zo'n vest, kan eender welke andere persoon een gps in zijn kogelvest gestoken hebben. Uw oom moet immers ongetwijfeld nog verschillende andere vijanden hebben gehad als zijnde talibancommandant. Het is dan ook niet aannemelijk dat uw neven u onmiddellijk in verdenking stellen, nadat u twee dagen voor de dood van uw oom [G. R.] naar hun huis kwam. Uw komst levert geen enkel bewijs voor deze neven dat u de schuldige zou zijn. Er kan ook worden aangenomen dat deze neven ook de echte schuldige zouden willen vinden van de verklaring van hun vader, ook al zouden jullie verwikkeld zijn geweest in een familiaal conflict, eerder dan dat ze u als zondebok zouden aanduiden omdat jullie nu eenmaal een conflict hadden.

Voorts zou het volgens u heel gemakkelijk zijn geweest om deze gps in de vest van uw oom [G. R.] te steken als u hem begroette of knuffelde (CGVS, p.18). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Zo stelt u zelf dat uw oom binnenshuis deze vest uitdeed (CGVS, p.18), en zou hij deze bijgevolg niet dragen bij een begroeting of een knuffel. Bovendien was er een conflict tussen uw gezin en dat van uw oom [G. R.]. Waarom u hem in die situatie zou knuffelen, blijft dan ook een vraagteken. Uw verklaring omtrent de begroeting of knuffel is bijgevolg allesbehalve afdoende. Verder waren sommige van uw neven, de zonen van [G. R.], ook aanwezig wanneer u naar hun huis kwam (CGVS, p.18). Dat u vervolgens onopgemerkt een gps in de vest (die ergens in het huis lag) gestoken zou hebben, is dan ook zeer onwaarschijnlijk. U slaagt er bijgevolg op geen enkele manier in de beschuldigingen van uw neven aannemelijk te maken. Zelfs indien uw neven u als schuldige aanwezen los van de situatie omtrent de gps, is dit in contrast met hun verdere handelingen. U slaagt er dan ook niet in een geloofwaardige bedreiging in uw hoofde naar voren te brengen. Zo zouden uw neven u kost wat kost willen vermoorden, maar bleef u nog zo'n vijf of zes maanden in de regio aanwezig, zonder al te grote problemen. Ten eerste is het reeds zeer opmerkelijk dat uw neven twee of drie dagen na het incident uw vader opbelden (CGVS, p.18). In deze telefoon beschuldigden ze u ervan spion te zijn en hun vader gedood te hebben (CGVS, p.18, 19). U haalt hierna aan dat een persoon die als spion gezien werd automatisch gedood zal worden. Dat uw neven deze beschuldigingen bijgevolg via een telefoontje zouden kenbaar maken, is dan ook weinig waarschijnlijk. Ze lichtten u in over hun bedoelingen, waardoor ze u eigenlijk zomaar de kans gaven om te vluchten. Indien ze dermate graag wraak willen nemen op u, is het dan ook zeer onwaarschijnlijk dat ze enig risico zouden

nemen waarbij u zou kunnen ontsnappen. Vervolgens komen ze pas een maand na het incident op hun vader (en hun telefoontje) voor een eerste keer naar uw huis (CGVS, p.18). Het feit dat ze zo lang wachten om u te komen zoeken terwijl ze u naar het leven staan, doet dan ook sterk de wenkbrauwen fronsen. U corrigeert deze verklaring na het persoonlijk onderhoud in de opmerkingen bezorgd door uw advocaat en situeert hun bezoek ongeveer twee weken na het telefoontje. Dergelijke post-factum aanpassing kan vooreerst maar moeilijk aanvaard worden. Hoe dan ook, blijft het feit dat er nog meer dan tien dagen voorbijgaan zijn vooraleer deze neven effectief naar u zijn komen zoeken. Er kan namelijk verwacht worden dat ze u onmiddellijk van kant zouden willen maken en dat ze sneller en kordater zouden reageren, indien ze u verdenken van de moord op hun vader, te meer ze zelf toch ook talibanleden zijn en dus de mogelijkheid hebben u als een gewone landbouwer kordaat aan te pakken. U verklaart dit aan de hand van het feit dat ze in die maand (of periode) nog hun pijn en rouw aan het verwerken waren (CGVS, p.21). Deze verklaring houdt echter geen steek. Men zou namelijk kunnen verwachten dat ze in deze pijn- en rouwperiode net nog meer de behoefte zouden hebben om wraak te nemen en u om het leven te brengen. Voorts verbleef u de eerste maand na het incident nog gewoon verder in uw dorp, weliswaar telkens bij één van uw maternale ooms, en werkte u overdag nog op de velden van uw familie in uw dorp Naghlo (CGVS, p.20). Ten eerste legt u geen eenduidige verklaringen af omtrent de woonplaatsen van uw maternale ooms. Zo stelt u de ene keer dat ze “ver van elkaar leefden” en “in een ander dorp dan dat van u” (CGVS, p.20), de andere keer zegt u dan weer dat “al uw maternale ooms dichtbij u leefden in het dorp” (CGVS, p.6, 7). Dat uw verklaringen omtrent hun woonplaats plots wijzigen wanneer u uw problemen aanhaalt, is uiterst opmerkelijk. Ten tweede is het gegeven dat uw neven u in deze eerste periode na het incident niet zouden gevonden hebben weinig waarschijnlijk. Overdag zouden ze, naargelang uw verklaringen, niet naar het dorp kunnen komen, daar de autoriteiten dan aanwezig zijn, en bijgevolg zouden ze u ook niet kunnen volgen hebben naar uw nachtelijke verblijfplaatsen (CGVS, p.20). Dit is echter weinig geloofwaardig. Zeker gezien uw neven reeds lange tijd bij de taliban aangesloten waren, kan aangenomen worden dat ze voldoende connecties hebben om uw verblijfplaats te weten te komen. Bovendien geeft u aan dat ze u toen van die afstand niet konden volgen, maar indien u daar gebleven was, ze u zouden gevolgd zijn (CGVS, p.20). Dat ze u in die eerste maanden niet zouden kunnen gevolgd zijn, maar in de toekomst wel, houdt dan ook geen steek. Dat u voorts nog enige tijd zonder enige problemen op uw land kon werken en in de nacht verbleef bij uw maternale ooms in het dorp of in het dorp tien minuten verderop, doet dan ook in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen door uw neven.

Ook toen u niet thuis was bij hun eerste bezoek, kwamen ze pas een maand of anderhalve maand later voor een tweede keer naar uw huis (CGVS, p.19). U corrigeerde deze verklaring later naar een halve maand (zie opmerkingen op notities persoonlijk onderhoud). Opnieuw dropen ze af als makke lammetjes nadat ze te horen kregen dat u niet thuis was. Ook uitten ze vreemd genoeg geen bedreigingen ten opzichte van uw familie (CGVS, p.22). Bij de DVZ haalde u bovendien aan dat uw neven tijdens hun bezoekjes tegen uw ouders gezegd hadden dat ze u naar hen moesten brengen (Vragenlijst CGVS, p.2). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS maakt u hier echter geen gewag meer van. U hiermee geconfronteerd, stelt u: ze zeiden dit waarschijnlijk ook (CGVS, p.20). Deze uitspraak doet dan ook het vermoeden rijzen dat u zomaar wat zegt, en niet nauwgezet de waarheid vertelt, daar u niet in staat bent de bedreigingen en eisen van uw neven eenduidig weer te geven. Deze vormen nochtans de essentie van uw vraag om bescherming. Bijgevolg kan er toch verwacht worden dat u correcte en eenduidige informatie kunt verschaffen omtrent de problemen waardoor u uw land verliet. Na de twee bezoekjes kwamen uw neven niet nogmaals naar uw huis. Op het moment van hun tweede bezoek was u reeds verhuisd naar het dorp Shamali, waar een vriend van uw vader woonde (CGVS, p.22). Hiervan waren uw neven echter niet op de hoogte. Het feit dat uw neven het bij deze twee keer laten, ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van hun bedreigingen. Verder lijken ze weinig moeite te doen om u nog te pakken te krijgen. Na uw vertrek kwamen ze niet meer langs, en hadden ze geen interesse meer in uw familie (CGVS, p.22). Dat uw familie daar verder in het dorp verblijft zonder enige problemen, zelfs wanneer uw neven te weten kwamen dat u naar het buitenland gevlucht bent, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. U legt twee foto's neer. Op de ene zou uw paternale oom [G. R.] te zien zijn, en op de andere uw oom met drie van zijn zonen [N.], [B.] en [S.], uw neven dus. Ten eerste is het voor het CGVS onmogelijk om na te gaan wie de personen op de foto's werkelijk zijn, en of het hier effectief over uw oom en neven gaat. Ten tweede tonen deze foto's geenszins uw vermeende problemen met hen aan, noch dat ze betrokken zouden zijn bij de taliban. Dat ze gewapend op de foto's staan is geen voldoende bewijs hiervan, gezien wapens wijd verspreid zijn in Afghaanse huishoudens, zeker op het platteland. Er kan op geen enkele manier van deze foto's afgeleid worden dat u problemen kende met uw neven, en dat ze u bedreigden.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 22 oktober 2020 evenmin een ander licht werpen op de beoordeling van uw verzoek. Deze omvatten namelijk slechts enkele postfactum verduidelijkingen over de tijdslijn van uw asielrelaas en een aanvulling omtrent de aanwezigheid van een grote weg nabij uw dorp. Behalve de correctie van een bepaalde verklaring betreffen het geen inhoudelijke wijzigingen, noch toevoegingen die een ander licht kunnen werpen op uw asielrelaas.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 12 oktober 2020 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die

het reële risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reële risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de

machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact

gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het

is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 1, A (2) Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), de artikelen 2, 3 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en de artikelen 2 en 3 inzake de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen).

2.2. De verzoekende partij stelt dat ze nooit heeft verklaard geboren te zijn op 31 december 2003. Ze kwam zonder enig identiteitsdocument naar België. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) werd als geboortedatum 1 januari 1999 neergeschreven. Dit is vanzelfsprekend een ruwe schatting aangezien ze zelf niet weet wat haar geboortedatum is. Bovendien is 1 januari een populaire geboortedatum voor Afghanen die geen idee hebben over wanneer ze zijn geboren. Ze is bovendien lange tijd onderweg geweest wat een invloed heeft op haar tijdsbesef. Dit blijkt duidelijk uit het verloop van het persoonlijk onderhoud en werd door haar advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud reeds opgemerkt. Ze is ook nooit naar school geweest. Ze kent enkel de namen van de maanden maar kan deze niet in de juiste volgorde opsommen. Ze kan dus niet inschatten hoe lang een jaar ongeveer duurt. Dit heeft er volgens haar allemaal toe geleid dat ze maar moeilijk haar eigen leeftijd en geboortedatum kon inschatten. Ze was er echt van overtuigd nog maar zestien jaar te zijn maar besepte dat het leeftijdsonderzoek een andere leeftijd had aangewezen. Ondertussen heeft ze haar taskara gekregen die ze met huidig verzoekschrift neerlegt.

2.3. Het is volgens haar verkeerdelijk om te stellen dat alle problemen zijn opgelost omdat het grondprobleem niet meer bestaat. Het is effectief zo dat de neven de gronden hebben ingenomen maar zoals ze reeds eerder heeft gesteld is het gevolg van het grondconflict allesbehalve van de baan. Er wordt met andere woorden volledig aan voorbijgegaan dat dit landconflict de basis is waardoor ze beschuldigd wordt door haar neven. De commissaris-generaal vroeg haar of haar problemen meer gelinkt zij aan de dood van haar oom en niet zozeer aan het landconflict waarop ze antwoordde: "*Ja, maar dit probleem heeft haar wortels in het landconflict.*" Ze kreeg namelijk een conflict met haar oom over het land aangezien ze haar deel niet meer kreeg van het geld en de teelt. Omwille van deze discussie met haar oom en omdat haar oom daarna werd vermoord, kreeg ze de schuld van zijn overlijden. Met andere woorden zeggen de neven dat ze haar oom heeft vermoord door een gps-tracker in haar vest te steken omdat ze een conflict kreeg met haar oom over deze gronden.

2.4. De verzoekende partij meent dat ze duidelijk heeft uitgelegd waarom haar ooms dergelijke acties ondernamen. Haar twee andere ooms wilden haar vader elimineren zodat ze het land van haar konden innemen. Ze deden dit door aan de autoriteiten te vertellen dat haar broer voor de taliban werkte en plaatsten bommen en wapens achter de muur van haar huis waarna ze de autoriteiten belden om naar hun huis te gaan zodat de autoriteiten dit konden vaststellen. Het is volgens haar zelfs zo ver gegaan dat haar vader hiervoor werd gearresteerd en vijf jaar in de gevangenis doorbracht. Ze stelt dat de commissaris-generaal dan verder gaat door te stellen dat de andere oom ook reeds gronden had ingenomen zonder daar veel moeite voor te doen. Er is echter een groot verschil tussen de ooms. Haar

oom G.R. was lid van de taliban en dus ook een gevreesd figuur terwijl de andere twee ooms voor de overheid werkten en ze hun broer niet publiekelijk zouden kunnen doden of bedreigen omdat ze anders gezichtsverlies zouden lijden in de samenleving, hetgeen niet wordt geapprecieerd als je voor de overheid werkt. Daarom werd het in het geheim gedaan.

2.5. Ze voert vervolgens aan dat de commissaris-generaal haar verklaringen over het bezoek aan haar oom ongeloofwaardig acht omdat ze als jongen als enige tot bij haar oom, een talibancommandant, was gegaan. Er werd echter volgens haar door de commissaris-generaal geen rekening gehouden met het feit dat ze de oudste zoon is van haar vader en ze al 14 jaar was, wat in Afghanistan niet meer wordt gezien als een jong kind. Het was haar verantwoordelijkheid om haar gezin van de nodige gelden en voedsel te voorzien nu haar vader hier zelf niet meer toe in staat was. Ze verklaarde dan ook dat ze de 'caretaker' van de familie was.

2.6. De verzoekende partij stelt dat ze nooit heeft beweerd een informant te zijn. Ze voert aan hiervan beschuldigd te zijn door haar neven. Ze meent dat de commissaris-generaal ervan uitgaat dat de neven op een rationele manier tot hun bevindingen zouden zijn gekomen dat ze informant is. Het is volgens haar echter goed mogelijk dat de neven gewoon een zondebok zochten. In dit opzicht is het logisch dat ze de persoon die enkele dagen voordien in huis ruzie was komen maken beschuldigen van de dood van hun vader. Ze wil er verder op wijzen dat het feit dat ze een gps zou hebben achtergelaten in de vest van haar oom een beschuldiging is van haar neven. Ze heeft nooit aangegeven enige handeling hieromtrent te hebben gesteld. Gelet op het feit dat haar gezin goede contacten had met de maternale ooms, waarvan iemand bij de overheid werkte, en er een conflict was met de paternale oom, linken de neven dit volgens haar enkel om een verhaal op te hangen. Ze hebben geen enkel bewijs voor hun beschuldigingen en het verhaal van de omstandigheden errond. Ze voert aan dat de commissaris-generaal stelt dat ze zou hebben verklaard dat haar neven gezegd hadden dat ze een gps in de vest van hun vader had verstopt maar dat volgens haar verklaringen haar neven nooit rechtstreeks tegen haar hadden gepraat. De verzoekende partij bevestigt dit maar legt uit dat ze spraken met haar ouders die de boodschappen aan haar doorgaven. Dat het enkel een veronderstelling zou zijn dat ze de enige zou zijn die in het huis was geweest in die twee dagen klopt niet. De argumentatie van de commissaris-generaal gaat namelijk verder over de oom die naar buiten ging 's nachts en die dus niet in het huis verbleef. Haar bewering de enige in het huis geweest te zijn blijft zodoende overeind. De verzoekende partij geeft verder aan dat bij haar aankomst in Usbin het grondconflict nog niet uit de hand gelopen was. Ze gaf haar oom dan ook de normale begroeting voor familieleden namelijk een knuffel. Het was echter niet zo dat zij en haar oom op dat ogenblik als water en vuur leefden. Opnieuw wordt erop gewezen dat de neven haar enkel beschuldigden een gps-zender in de vest van de oom geplaatst te hebben. Haar neven maakten geenszins duidelijk hoe ze dat zou moeten hebben gedaan. Ze gaf enkel aan dat, in hun ogen, ze meer dan genoeg kansen zou hebben gehad zoals bij een begroeting wanneer ze zelf in het huis rondliep. Bovendien beweert ze geenszins dat ze door haar oom en neven elke seconde dat ze in het huis was door hen bespied werd. Tijdens een onbewaakt moment kan er volgens de neven althans veel gebeuren.

2.7. De motivering van de commissaris-generaal dat ze nog vijf à zes maanden in haar regio van herkomst aanwezig was zonder al te grote problemen is volgens haar onwaar. Na haar verhuis kan moeilijk gesteld worden dat dit nog in haar regio was. Ze verbleef bij een vriend van haar maternale oom op meerdere uren van haar thuisdorp. Ze ging onmiddellijk na de eerste dreigtelefoon meerdere nachten bij haar maternale oom doorbrengen omdat de schrik dat ze 's nachts zou worden aangevallen er onmiddellijk goed inzate. Ze werd immers meerdere keren met de dood bedreigd maar omdat ze nooit te vinden was bleef het bij bedreigingen. Als ze zou moeten terugkeren naar haar land en regio van herkomst zal ze elke nacht opnieuw gevaar lopen. Ze zet uiteen dat ze in de telefoon inderdaad beschuldigd werd van een spion te zijn en haar vader te hebben gedood. Ze heeft daarna ook verklaard dat als je door de taliban wordt beschouwd als spion, je er zeker van mag zijn dat de dood zal volgen. Haar neven waren in rouw en vooral woedend. Ze hebben dit waarschijnlijk meteen willen uiten door meteen een bedreiging te sturen naar de verzoekende partij.

2.8. Ze voert aan dat de commissaris-generaal geen rekening wil houden met haar opmerkingen die ze heeft verstuurd om haar persoonlijk onderhoud te verbeteren omdat dit *post factum* beweringen betreft en deze moeilijk aanvaard worden. Ze stelt zich de vraag wat dan de meerwaarde is van het opvragen van het kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud en de mogelijkheid tot het maken van opmerkingen als dergelijke fouten niet rechtgezet mogen worden. Op deze manier wordt deze mogelijkheid om haar een betere bescherming en verdediging te geven ondienstig. Dit is een complete uitholling van het recht van een verzoeker om zich te verdedigen. Bovendien beweert de commissaris-

generaal dat deze opmerkingen geen inhoudelijke wijzigingen aangeven. Nochtans is de verbetering van deze termijn wel degelijk een inhoudelijke opmerking.

2.9. De verzoekende partij brengt verder naar voor dat de commissaris-generaal stelt dat er kan verwacht worden dat ze haar onmiddellijk van kant zouden willen maken en dat ze sneller en kordater zouden reageren indien ze haar zouden verdenken van de moord op haar vader, te meer omdat ze zelf ook talibanleden zijn en dus de mogelijkheid hebben om haar als een gewone landbouwer kordaat aan te pakken. Ze meent dat het niet aan de commissaris-generaal, noch aan iemand anders is om te beslissen hoe een bepaalde persoon in een bepaalde situatie moet reageren. Ze heeft gelijk om te stellen dat haar neven in die periode aan het rouwen waren en dat iedere persoon voor zichzelf moet uitmaken hoe en wanneer hij of zij rouwt. Het is zeker en vast te begrijpen dat men tijd nodig heeft om over de dood van een ouder te komen. Het is dan ook grof om te stellen dat haar neven wel sneller en kordater zouden gehandeld hebben moesten ze haar dood willen. De commissaris-generaal houdt geen rekening met de cultuur en rituelen die in de regio van herkomst komen kijken bij een overlijden en begravenis. Een overlijden wordt in haar regio anders beleefd dan hier in België. Hiervan uitgaan of vergelijken met de situatie in België is dan ook volledig onnuttig en irrelevant.

2.10. Ze stelt verder dat haar maternale ooms inderdaad in hetzelfde dorp wonen maar op heel wat minuten wandelen. Vandaar dat ze stelde dat ze ver weg woonde. Volgens haar is ver relatief en moet dit uiteraard gezien worden in het kader van de gebruikelijke afstanden die ze aflegde. De wandeling naar haar maternale ooms neemt meer tijd in beslag dan ze gewoon was.

2.11. De verzoekende partij brengt vervolgens naar voor dat het wel degelijk zo is dat haar neven zich overdag in haar dorp niet konden laten zien nu iedereen wist dat zij bij de taliban hoorden en dat haar dorp duidelijk onder controle was van de overheid. Van zodra de nacht valt, valt echter ook de bescherming van de overheid weg. Als ze haar leven in haar land van herkomst moet verderzetten, zullen haar neven erin slagen om 's nachts tot bij de verzoekende partij te komen. De commissaris-generaal stelt dat haar neven pas een maand of anderhalve maand later voor een tweede keer naar haar huis gingen maar dat deze verklaring werd gecorrigeerd naar een halve maand in de opmerkingen in de notities van het persoonlijk onderhoud. Er mag echter volgens de verzoekende partij niet vergeten worden dat tussen de dood van haar oom en haar verklaringen bij de commissaris-generaal er meer dan twee jaar verlopen is. Er moet rekening worden gehouden met het feit dat ze zich niet elke conversatie exact meer kan herinneren. Ze moet bovendien vaststellen dat de commissaris-generaal beter op de hoogte is dan zijzelf van hetgeen in Afghanistan is gebeurd aangezien de commissaris-generaal zelfs kan zeggen dat haar neven als makke lammetjes afdropen. Het hoeft geen betoog dat dergelijke aannames niet op hun plaats zijn. De commissaris-generaal weet immers maar al te goed dat talibanleden zich allesbehalve gedragen als makke lammetjes. Volgens haar ziet de commissaris-generaal de ernst van de situatie niet in en gaat er lacherig mee om. De commissaris-generaal stelt volgens de verzoekende partij dat ze niet nauwgezet de waarheid vertelt daar ze niet in staat is om de bedreigingen en eisen van haar neven eenduidig weer te geven en dat deze nochtans de essentie van haar vraag is om bescherming. Ze voert echter aan dat de commissaris-generaal vergeet dat in het geval van trauma het bijna onmogelijk is om deze zaken nauwgezet na te vertellen. Ze meent dat er verschillende oorzaken zijn die helpen verklaren waarom het zo moeilijk is voor oprechte personen om eenzelfde gebeurtenis steeds op dezelfde consistente manier weer te geven. In de eerste plaats dient benadrukt te worden dat alle herinneringen reconstructies zijn en bepaalde informatie niet gemakkelijk te reconstrueren is. Ten tweede dient onderstreept te worden dat het geheugen kan veranderen in de tijd en dit ten gevolge van verscheidene geheugeneffecten. Sommige herinneringen worden sterker en andere zwakker. Verlies en toename van herinneringen zijn eigen aan hoe het geheugen werkt. Dat de commissaris-generaal stelt dat haar neven twee keer bij haar thuis zijn langsgesproken, het daarbij hebben gelaten en dat ze verder weinig moeite lijken te doen om haar nog te pakken te krijgen daar ze na haar vertrek niet meer langskwamen en geen interesse meer hebben in haar familie. De familie van de verzoekende partij verblijft volgens de commissaris-generaal zonder enige problemen in haar dorp. Dit doet volgens de commissaris-generaal afbreuk aan haar geloofwaardigheid. Ze gaf reeds eerder aan dat ze haar moeten hebben en niet haar ouders. De taliban wil haar doden omdat ze denken dat ze de dood van hun vader op haar geweten heeft.

2.12. De verzoekende partij verwijst vervolgens naar verschillende rapporten waarmee ze een beeld wil schetsen van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.13. De verzoekende partij vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en haar de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, A, § 2 van het

Vluchtelingenverdrag toe te kennen en in ondergeschikte orde aan haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.14. Aan het verzoekschrift van de verzoekende partij worden volgende stukken toegevoegd:

- een attest van immatriculatie;
- taskara;
- bewijs van conflict over het grondgebied.

2.15. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer volgende rapporten en nieuwsartikelen:

- TST., *"January 1 popular birth date choice for Afghans who do not know their date of birth"*;
- Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, *"Afghanistan: Issuance of birth certificates and marriage certificates; types of documents required by the applicant in Afghanistan or in embassies to obtain official documents"*, 18 December 2007;
- J. HERLIHY EN S. TURNER, *"Should discrepant accounts given by asylum seekers be taken as proof of deceit?"*;
- H.E. CAMERON, *"Refugee Status Determinations and the Limits of Memory"*;
- J.P. EYSTER, *"Searching for the key in the wrong place: Why 'common-sense' credibility rules consistently harm refugees"*, Boston University International Law Journal, Vol. 30, 2 April 2012;
- J. HERLIHY, E.A., *"Just tell us what happened to you: Autobiographical Memory and Seeking Asylum"*;
- H.E. CAMERON, *"Refugee Status Determinations and the Limits of Memory"*.

3. De aanvullende nota

3.1. Op 31 augustus 2023 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van 4 november 2022;
- EUAA, *"Country Guidance: Afghanistan"* van januari 2023;
- EUAA, *"Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan, *"Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan, *"Veiligheidssituatie"* van 5 mei 2022;
- EASO, *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022;
- EUAA, *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van augustus 2022;
- EASO, *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van augustus 2020;
- EUAA *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van augustus 2022;
- UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"* van juni 2023.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen

op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij verklaart Afghanistan te hebben verlaten omdat de taliban haar zagen als een spion en hierdoor bedreigd werd. De verzoekende partij verklaart dat haar paternale oom en zijn vier zonen lid waren van de taliban. De verzoekende partij stelt met haar paternale oom in conflict te hebben gelegen omdat ze verwickeld waren in een grondconflict. Haar paternale oom, met wie de verzoekende partij in een grondconflict verwickeld was, kwam om het leven door een luchtaanval. Haar neven meenden dat ze betrokken was bij deze aanval. Ze werd telefonische bedreigd en haar neven kwamen naar haar ouderlijk huis. Bij een terugkeer vreest ze gedood te worden door haar neven die leden zijn van de taliban omdat ze haar van betrokkenheid bij hun vaders dood verdenken. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten neer: één foto waarop haar oom G.R. te zien is en een andere foto waarop naast haar oom ook haar drie neven N., B. en S. te zien zijn. Met haar verzoekschrift legt ze nog de volgende documenten neer: een kopie van een taskara, een attest van immatriculatie en een bewijs van het conflict over grondgebied.

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

Wat betreft de beoordeling van de foto's waarop haar oom en neven staan afgebeeld, kan dienstig worden verwezen naar de bestreden beslissing. Hier motiveert de commissaris-generaal terecht, en dit wordt dan ook overgenomen, dat: *“De documenten die u voorlegde ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. U legt twee foto's neer. Op de ene zou uw paternale oom [G. R.] te zien zijn, en op de andere uw oom met drie van zijn zonen [N.], [B.] en [S.], uw neven dus. Ten eerste is het voor het CGVS onmogelijk om na te gaan wie de personen op de foto's werkelijk zijn, en of het hier effectief over uw oom en neven gaat. Ten tweede tonen deze foto's geenszins uw vermeende problemen met hen aan, noch dat ze betrokken zouden zijn bij de taliban. Dat ze gewapend op de foto's staan is geen voldoende bewijs hiervan, gezien wapens wijd verspreid zijn in Afghaanse huishoudens, zeker op het platteland. Er kan op geen enkele manier van deze foto's afgeleid worden dat u problemen kende met uw neven, en dat ze u bedreigden.”* Aan deze documenten kan dus slechts een zeer beperkte bewijswaarde worden toegekend.

De kopie van de taskara en het bewijs van het grondconflict zijn niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor ze dan ook niet in overweging worden genomen.

De verzoekende partij maakt in het verzoekschrift of tijdens de terechtzitting niet duidelijk wat ze zou willen aantonen met haar attest van immatriculatie. Dit document kan haar vluchtrelaas in ieder geval niet ondersteunen.

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

6.3.1. De commissaris-generaal nam in het kader van haar verzoek om internationale bescherming reeds een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing ging de verzoekende partij in beroep bij de Raad. Deze oordeelde dat de verzoekende partij reeds in het begin van haar procedure melding maakte van de aanwezigheid van haar oudere broer in België en dat deze reeds twee à drie jaar in België zou erkend zijn. Tijdens de terechtzitting naar aanleiding van dit eerste verzoek om internationale bescherming stelt de verzoekende partij dat haar broer de vluchtelingenstatus heeft en dat zij en haar broer zich beroepen op dezelfde vluchtmotieven. De Raad oordeelt met zijn arrest van 16 juli 2021 met nummer 258 330 dat de informatie betreffende haar broer niet in het administratief dossier is opgenomen en dat deze gegevens relevant kunnen zijn bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij. Voorgaande beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd dan ook vernietigd. De commissaris-generaal heeft in haar huidige beslissing verder onderzoek gevoerd naar de status van de broer van de verzoekende partij. Hij stelt vast dat haar broer op 1 augustus 2017 aangeduid werd als slachtoffer van mensenhandel waardoor hem op 26 oktober 2017 een tijdelijke verblijfstitel werd toegekend. Op 23 oktober 2018 kreeg hij een onbeperkte verblijfstitel. Haar broer heeft echter geenszins een verzoek om internationale bescherming ingediend, beriep zich niet op gelijkaardige vluchtmotieven als de verzoekende partij en kreeg de vluchtelingenstatus geenszins toegekend. De verzoekende partij betwist deze motivering van de commissaris-generaal niet in haar verzoekschrift waardoor deze wordt overgenomen.

6.3.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat de verzoekende partij er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin aannemelijk te maken daar er geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde problemen met de taliban. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van de verzoekende partij dan ook terecht dat:

- haar algehele geloofwaardigheid ernstig wordt ondermijnd daar ze verklaarde geboren te zijn in 2003, en dus minderjarig zou zijn, maar na leeftijdsonderzoek is gebleken dat de verzoekende partij meerderjarig is waarbij 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar een goede schatting is;
- er in haar hoofde geen vrees meer vast te stellen is voor het landconflict daar (i) haar oom en neven succesvol de gronden hebben ingenomen, (ii) haar ouders geen problemen meer hebben gehad in Afghanistan en (iii) haar verklaringen omtrent de bedreigingen van haar twee andere paternale ooms weinig aannemelijk zijn;
- het niet aannemelijk is dat haar neven haar onmiddellijk in verdenking stellen van te spionneren voor de Afghaanse overheid en van een gps in de vest van hun vader te hebben verstopt aangezien (i) zij of haar vader geen banden hebben met de voormalige Afghaanse overheid, (ii) het een raadsel is hoe haar neven hun beschuldiging dat ze een gps zou hebben verstopt aan haar gecommuniceerd hebben en (iii) haar verklaring dat ze door haar neven verdacht wordt omdat ze als enige in huis zou zijn geweest een loutere veronderstelling is die ze niet kan hard maken;
- het zeer onwaarschijnlijk is dat ze een gps in de vest zou kunnen steken aangezien er nog mensen in huis waren;
- haar verklaring dat haar neven haar zouden beschuldigen in contrast staat met hun verdere handelingen aangezien (i) de verzoekende partij nog zo'n zes maanden in haar regio kon verblijven zonder al te grote problemen, (ii) het weinig waarschijnlijk is dat haar neven haar via de telefoon op de hoogte hebben gesteld van hun beschuldigingen aangezien ze haar de kans gaven om toen te vluchten en (iii) er meer dan 10 dagen voorbij zijn gegaan vooraleer haar neven haar kwamen zoeken bij haar ouderlijk huis;
- het in grote mate afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar vrees dat ze zonder enige problemen op haar land kon blijven werken en 's nachts verbleef bij haar maternale ooms omdat haar neven reeds lange tijd bij de taliban aangesloten waren en van hen kan verwacht worden dat ze voldoende connecties hebben om haar verblijfplaats te achterhalen;

- het de geloofwaardigheid van hun bedreigingen ernstig ondermijnt dat haar neven slechts tweemaal op bezoek kwamen bij haar familie en verder niet meer langskwamen of enige interesse toonden in haar familie;
- het afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar vrees en verklaringen dat haar familie in haar dorp kan verblijven zonder enig probleem.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

Wat betreft de leeftijd van de verzoekende partij heeft de commissaris-generaal er terecht op gewezen dat haar verklaring bij aankomst in België minderjarig te zijn, niet strookt met het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie. De verzoekende partij verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) op 19 december 2019 dat zij geboren was op 31 december 2003. Naar aanleiding van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 8 januari 2020, werd de verzoekende partij 21,5 jaar oud geschat met een standaarddeviatie van twee jaar, er kan dus niet worden uitgesloten dat de verzoekende partij op die datum 19,5 of 23,5 jaar oud was (AD CGVS, beslissing Dienst Voogdij). Dit leeftijdsonderzoek wijst aan dat de verzoekende partij bij de registratie van haar beschermingsverzoek alleszins niet minderjarig was, zoals zij bij binnenkomst heeft voorgehouden en waar zij heden nog steeds bij blijft (NPO, p.5). De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. De verzoekende partij had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd zij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. De verzoekende partij heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont zij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij dan ook vast.

Waar zij stelt dat ze nooit heeft verklaard dat ze op 31 december 2003 geboren was, kan ze niet worden gevolgd. In de bijlage 26, waar de verzoekende partij naar verwijst in het verzoekschrift, staat immers duidelijk te lezen dat ze verklaart geboren te zijn op 31 december 2003. Waar de verzoekende partij haar discrepantie in haar werkelijke leeftijd en haar verklaarde leeftijd poogt te verklaren door te verwijzen naar haar reisweg en het feit dat ze ongeschoold is, dient te worden vastgesteld dat ze stelt tijdens het persoonlijk onderhoud dat ze zich baseert op de verklaringen van haar ouders om haar leeftijd te bepalen (NPO, p. 5) en maakt ze geen melding van het feit dat ze omwille van bovenstaande redenen haar leeftijd niet exact wist. Verder valt nergens in de notities van het persoonlijk onderhoud te lezen dat de advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud naar voor brengt dat haar reisweg invloed heeft gehad op haar tijdsbesef, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert. Bovendien is het verschil in haar werkelijke leeftijd en beweerde leeftijd bijna vier jaar. Dit verschil is dermate groot dat zelfs al zou haar reisweg en het feit dat ze ongeschoold is invloed hebben gehad op haar tijdsbesef, dit geen dienstige verklaring is voor dit grote verschil in haar beweerde en werkelijke leeftijd. Voor zover de verzoekende partij met haar verwijzing naar haar taskara een verklaring wil geven voor het feit dat ze haar jonger voordeed dan ze in werkelijkheid was, moet worden herhaald dat deze documenten niet vertaald zijn. De inhoud van dit document kan dus niet worden nagegaan waardoor haar verweer slechts een blote bewering is die ze op geen enkel moment weet te staven.

De verzoekende partij stelt in het verzoekschrift dat de beschuldiging van de neven voor het overlijden van haar oom zijn grondslag vindt in een grondconflict, haar neven haar ouders niet meer lastiggevalen worden omdat zij de verzoekende partij verdenken van de dood van haar oom en het herhalen van eerder afgelegde verklaringen met betrekking tot de daden van haar twee andere paternale ooms. De commissaris-generaal beperkt zich echter in dit stuk van de motivering tot het besluit dat er geen vrees in hoofde van de verzoekende partij kan worden vastgesteld met betrekking tot het grondconflict tussen haar gezin en het gezin van haar paternale oom. Het verweer van de verzoekende partij is dan ook niet dienstig aangezien de commissaris-generaal hier geen oordeel velt over de eventuele grondslag van de problemen van de verzoekende partij, noch over het feit dat haar gezin werd lastiggevalen door haar neven wegens haar schuld aan de dood van haar paternale oom. De verzoekende partij slaagt er dus niet om met een dergelijk verweer de motivering van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen of te weerleggen. Met betrekking tot de problemen met haar twee andere paternale ooms herhaalt ze louter haar verklaringen die ze reeds heeft afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud bij de

commissaris-generaal. Met een dergelijk verweer slaagt ze er niet in bovenstaande motivering van de commissaris-generaal te weerleggen. Er kan dus in navolging van de commissaris-generaal worden besloten dat de verzoekende partij en haar gezin geen problemen ondervinden in Afghanistan wegens het grondconflict dat tussen haar gezin en het gezin van haar paternale oom zou bestaan.

De verzoekende partij slaagt er tevens niet in om de motivering van de commissaris-generaal, wanneer die stelt dat ze niet aannemelijk maakt waarom haar neven haar meteen zouden verdenken voor de Afghaanse overheid te bespioneren of een gps in de kogelvrije vest van hun vader te hebben gestopt, te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen. Dat haar neven niet rationeel nadenken en een zondebok zoeken voor de dood van hun vader, is slechts een bewering die ze niet kan onderbouwen of staven. Dit geldt eveneens voor haar verweer dat een lid van haar maternale familie deel uitmaakt van de Afghaanse overheid en ze hierdoor verdacht wordt. Deze bewering vindt geen steun in het administratief dossier en ze onderbouwt dit niet met enig document of enige verklaring in het verzoekschrift.

Verder baseert de verzoekende partij zich tweemaal op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Ten eerste herhaalt ze haar eerder afgelegde verklaringen dat haar neven haar via haar vader telefonische bedreigden en dat haar vader deze bedreigingen doorgaf aan de verzoekende partij. De commissaris-generaal stelt echter in de bestreden beslissing dat *"(...) Vooreerst haalt u meermaals aan dat uw neven zeiden tegen u dat u een gps in de vest van hun vader stopte (CGVS, p.17). Nochtans zouden uw neven volgens uw verklaringen na de dood van uw oom nooit rechtstreeks tegen u gepraat hebben. Ze belden uw vader op en kwamen naar uw huis, maar u stond hen nooit te woord. Gevraagd wat ze telkens tegen uw vader vertelden, haalt u zelf niets aan omtrent de verstopte gps (CGVS, p.18, 19). Hoe uw neven het gegeven van de gps die u verstopt zou hebben dan ook gecommuniceerd zouden hebben, blijft een raadsel. (...)".* De commissaris-generaal stelt hier vast dat de verzoekende partij nergens naar voor brengt hoe de verzoekende partij wist dat haar neven haar beschuldigden van het verstoppertje van een gps in de vest van haar oom. Hoe ze hiervan op de hoogte werd gebracht verduidelijkt de verzoekende partij tevens niet tijdens haar persoonlijk onderhoud of in het verzoekschrift. Ten tweede meent ze dat haar bewering dat ze de enige was die in het huis was overeind bleef daar haar oom 's nachts naar buiten ging en dus niet in het huis verbleef. De commissaris-generaal stelt echter in de bestreden beslissing *"(...) Verder stelt u dat ze u in beschuldiging stelden, daar u de enige zou geweest zijn die in het huis was geweest in die twee dagen (CGVS, p.18). Dit is echter een loutere veronderstelling die u niet kunt hard maken. Zo haalde u zelf aan dat uw oom elke nacht naar buiten ging om zijn activiteiten uit te voeren en dat hij altijd zijn kogelvrij vest droeg wanneer hij naar buiten ging (CGVS, p.18). Wanneer hij bijgevolg elke nacht naar buiten gaat in zo'n vest, kan eender welke andere persoon een gps in zijn kogelvest gestoken hebben. Uw oom moet immers ongetwijfeld nog verschillende andere vijanden hebben gehad als zijnde talibancommandant. Het is dan ook niet aannemelijk dat uw neven u onmiddellijk in verdenking stellen, nadat u twee dagen voor de dood van uw oom [G. R.] naar hun huis kwam. Uw komst levert geen enkel bewijs voor deze neven dat u de schuldige zou zijn. Er kan ook worden aangenomen dat deze neven ook de echte schuldige zouden willen vinden van de verklaring van hun vader, ook al zouden jullie verwikkeld zijn geweest in een familiaal conflict, eerder dan dat ze u als zondebok zouden aanduiden omdat jullie nu eenmaal een conflict hadden."* De kern van de motivering van de commissaris-generaal is de vaststelling dat de oom van de verzoekende partij elke nacht naar buiten ging met de desbetreffende vest en hierbij andere personen zag die evengoed een gps-tracker in zijn vest hadden kunnen verstoppertje. Volgens de commissaris-generaal is het dan ook niet aannemelijk dat ze door haar neven verdacht werd dit te doen aangezien ze niet de enige was die haar oom had gezien in die periode. Bovendien verklaart de verzoekende partij dat haar oom 's nachts altijd haar huis verliet en daarbij altijd zijn vest droeg (NPO, p.18). Het is dan ook niet aannemelijk dat haar neven haar zouden verdenken van het plaatsen van een gps in de vest omdat ze als enige in het huis van hen verbleef aangezien de vest op deze momenten buiten het bereik van de verzoekende partij was. In dit opzicht dient ook nog te worden opgemerkt dat de verzoekende partij stelt tijdens haar persoonlijk onderhoud dat ze verbleef in het huis van een landbouwer en niet in het huis van haar oom (NPO, p. 17). De verzoekende partij had dus helemaal geen toegang tot het huis van haar oom noch tot zijn vest. Ze slaagt er dus geenszins in aannemelijk te maken dat haar neven haar verdachten dit gedaan te hebben omdat ze als enige in het huis verbleef.

De verzoekende partij stelt in het verzoekschrift dat ze niet verklaard heeft dat ze continu in de gaten werd gehouden door haar oom en diens zonen, toen ze in het huis was. Ze stelt dat haar neven dachten dat er in een onbewaakt moment veel zou kunnen gebeuren. Dit verweer komt echter niet overeen met de verklaringen van de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal. Hier verklaart de verzoekende partij dat sommige van haar neven binnen en buiten waren en dat ze op een gemakkelijke manier een gps zou kunnen verstoppertje bij een groet of een knuffel (NPO, p. 18). Ze

maakt op geen enkel moment gewag van een moment dat ze zonder begeleiding in het huis was en waardoor haar neven zouden kunnen denken dat ze een gps in de vest had kunnen steken. Deze verklaring is dan ook een loutere *post factum* verklaring waarmee ze er niet in slaagt de motivering van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen.

De verzoekende partij tracht de motivering van de commissaris-generaal, wanneer deze stelt dat het opmerkelijk is dat haar neven slechts 10 dagen na het overlijden van haar oom haar thuis kwamen opzoeken, te weerleggen door te verwijzen naar de rouwperiode van deze neven om hun vader. Dit verweer is echter algemeen, nietszeggend en vindt geen steun in het administratief dossier. De verzoekende partij beperkt zich hier tot het trachten te vergoelijken van haar ongeloofwaardige verklaringen zonder echter enig concreet element aan te halen die een weerslag zou kunnen hebben op de beoordeling van de commissaris-generaal. Een dergelijk verweer is niet dienstig en slaagt er niet in om de motivering van de commissaris-generaal in een ander daglicht te stellen of te weerleggen.

Eenzelfde beoordeling kan worden gemaakt over haar verweer tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat het weinig waarschijnlijk is dat haar neven haar zouden bedreigen via de telefoon aangezien ze haar zo waarschuwd en de kans gaven om te vluchten. Door eenvoudig te stellen in het verzoekschrift dat ze hun woede meteen hebben willen uiten en daarom getelefoneerd hebben, slaagt ze er geenszins in de motivering van de commissaris-generaal te weerleggen.

In het verzoekschrift geeft de verzoekende partij tevens een hele uiteenzetting over haar opmerkingen die ze heeft gegeven op het persoonlijk onderhoud. Volgens haar geeft de commissaris-generaal geen zier om wat er nu uiteindelijk in de opmerkingen staat. In dit verband kan dienstig worden verwezen naar de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met haar opmerkingen op het persoonlijk onderhoud. De commissaris-generaal stelt immers: “ (...) *U corrigeert deze verklaring na het persoonlijk onderhoud in de opmerkingen bezorgd door uw advocaat en situeert hun bezoek ongeveer twee weken na het telefoontje. Dergelijke post-factum aanpassing kan vooreerst maar moeilijk aanvaard worden. Hoe dan ook, blijft het feit dat er nog meer dan tien dagen voorbijgaan zijn vooraleer deze neven effectief naar u zijn komen zoeken. (...)*”. De verzoekende partij brengt dus wat betreft dit punt eveneens geen dienstig argument aan.

Wat betreft de vaststelling van de commissaris-generaal dat haar neven voldoende connecties moeten hebben gehad om haar locatie te weten te komen, beperkt de verzoekende partij zich tot het herhalen van haar eerdere verklaringen dat haar neven enkel 's nachts konden buitenkomen en zich overdag niet vrij konden bewegen waardoor ze haar locatie niet wisten. Door eerder afgelegde verklaringen te herhalen, slaagt ze er echter niet in om de motivering van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen.

Voor het overige tracht de verzoekende partij haar tegenstrijdige en gebrekkige verklaringen te verklaren door het feit dat deze momenten zich reeds lang geleden hebben afgespeeld en door te verwijzen naar rapporten die stellen dat trauma's een invloed kunnen hebben op het geheugen. Deze elementen kunnen echter geen verklaring bieden voor haar gebrekkige verklaringen en de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden. De verzoekende partij heeft immers reeds de meerderjarige leeftijd bereikt. Van een meerderjarige verzoeker om internationale bescherming kunnen eenduidige en juiste verklaringen verwacht worden over haar vluchtrelaas. Dat de verzoekende partij hier niet in slaagt doet afbreuk aan haar geloofwaardigheid. Verder blijkt dat de verzoekende partij nog contact heeft met haar gezin in Afghanistan (NPO, p.8-9). Bij twijfel over bepaalde elementen van haar vluchtrelaas had ze dus eenvoudig aan hen meer informatie kunnen vragen, zeker in het kader van haar beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal. De verzoekende partij laat dit echter volledig na. Ook de verwijzing naar verschillende rapporten die stellen dat een trauma een invloed heeft op haar geheugen, kunnen de motivering niet weerleggen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers nergens dat er sprake is van een trauma in hoofde van de verzoekende partij waardoor ze zich bepaalde elementen niet zou kunnen herinneren of dat haar geheugen niet naar behoren zou functioneren, noch voegt ze enig medisch document toe om haar stelling te staven.

Door verder eerder eenvoudig te verklaren dat haar ouders niet worden lastiggevallen door haar neven omdat deze haar nodig hebben en niet haar ouders slaagt ze er niet in om de motivering van de commissaris-generaal, dat het eerder merkwaardig is dat haar ouders zonder enige problemen in haar dorp verblijven, te weerleggen.

Tot slot betwist de verzoekende partij de volgende pertinente motieven uit de bestreden beslissing niet:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, overgenomen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

6.3.3. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoekende partij.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

6.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door de verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

7.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

7.4. In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoekende partij moet daarbij aannemelijk maken dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer preciaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de

impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen; zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoekende partij naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

7.5. Opdat aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De verzoekende partij is afkomstig uit de provincie Kabul. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. De verzoekende partij voert echter geen individuele elementen aan die aantonen dat zij bij een terugkeer naar haar regio van herkomst een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van haar leven of vrijheid. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het rechtsplegingsdossier.

Aldus toont de verzoekende partij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7.6. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 2 en artikel 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2, 3 en 4 van het Handvest moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat de hierboven vermelde artikelen worden geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of rechtsbeginsel wordt geschonden. Aangezien de verzoekende partij dit volledig nalaat, is dit middel niet-ontvankelijk.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS